

Tvivl være om, at hun, skønt hun kun er kendt af de Mennesker, der i det daglige Liv er kommen i Berøring med hende, i Ribe er den rette Kvinde paa den rette Plads. Hun vil gennem sin Undervisning vise Danmarks unge Kvinder, hvad der er skønt og godt i Livet, ved sit Frisind vil hun skabe go-

de Arbejdsskaar for sine Lærere og Lærerinder, og ved hele sin Færd vil hun vise baade sine Elever og sine Lærere, at naar man har den rette Styrmand om Bord i sit Livsskib, er man ikke en Bold for Luner og Stemninger, men saa holder man støt sin Kurs i gode som i onde Dage. P. N.

Hvorledes skal D. K. i Fremtiden gøre Kvinde-Valgretten frugtbringende for Kvindesagen?

—o—

Dette Spørgsmaal skulde vi have haft besvaret paa Aalborgmødet — men fik vi det? — Nej, den som kom med Uklarhed, rejste hjem igen med Uklarhed, — for at bruge en Vending af Elisa Petersen i sit indledende Foredrag. Diskussionen løb ind i de to Blindgyder, som vi kender saa godt fra vore Fællesmøder, og som hedder: *Udenfor eller indenfor Partierne?* og *Afstrafning af Redaktionen.* — Indlederen og Dirigenten har hver især sin Del af Skylden hertor; vi andre kan enes om Resten, som vi er Venner til. Indlederen ofrede Halvdelen af sit Foredrag paa Bladet og Redaktionen, en Fjerdedel paa at mane Kvinderne til at gaa ind i Partierne, den sidste Fjerdedel paa at kritisere Fredericiamødets Taktik og de kvindelige Vælgere. — Dirigenten ledede Diskussionen med Takt og Bestemthed, men fandt ikke Anledning til at minde Deltagerne om, at det, som stod paa Dagsordenen, ikke var Kvinden og Samfundets Skrivemaade, men D. K.s fremtidige Taktik for at gøre Kvindevalgretten frugtbringende for Kvinderne. Endelig forsømte vi, som forstod, at nu har det igen lige ind i Blindgyden, at gribe ind og retlede Diskussionen. — Jeg kender ikke de andres Grunde til at tie, men jeg kender mine egne og føler Pligt til, inden jeg tager Afsked med Bladet, at fremkomme med dem.

Jeg kom til Aalborgmødet rustet til at slaa et Slag for den Taktik, vi vedtog paa Fredericiamødet, og som i mine Øjne er i fuld Overensstemmelse med D. K.s Traditioner gennem henved et halvt hundrede Aar, den jeg vil kalde: *Det*

aabne Vizir. Jeg vidste, at Indlederen var en afgjort Modstander af denne Taktik; hun havde erklæret det fra første Færd, og med sin aldrig svigtende Loyalitet og parlamentariske Skolethed havde hun bøjet sig for Flertallet og paataget sig hele det besværlige Arbejde, som den hende paatungne Taktik krævede af hende som Formand for D. K.s „Landstingsudvalg“ i 2. Landstingskreds. Jeg var forberedt paa at tage en Dyst med hende paa dette rent saglige Spørgsmaal om Fremtidens Taktik, men jeg var ikke forberedt paa, at hun vilde føre Striden ind i mit eget Land, stævne mig endnu engang for Skranken som Redaktør, ja i sin Iver drage D. K. og delvis mig til Ansvar for en Diskussion i Bladet, som hverken blev ført under mit eller Redaktionen's Mærke, men mellem to navngivne Medlemmer af D. K. Jeg hentyder hermed til Diskussionen: „Haster det?“ — I samme Øjeblik, jeg forstod, at det ikke var Sagen paa Dagsordenen, der skulde drøftes, men G. Lemche som Redaktør, som „Fører“, som den, der hverken var til at lokke eller true ind i et Parti, — da opgav jeg at tage Del i Diskussionen; thi at forsvare D. K.s Taktik blev, som Sagen nu laa, at forsvare mig selv, og dette Forsvar maatte jeg anstændigvis overlade til andre. At det mislykkedes for de modige enkelte, som vovede Forsøget, er der ikke noget at sige til. Forsvaret svigtede, fordi jeg selv svigtede. Men lad mig ikke selv forville mig ind i en ny Blindgyde og blive stikken ved Aalborgmødet. Dette var kun en Episode, som snart vil væ-

re glemt, blot hver Mand gør sin Pligt og forstaar, at Vejen gaar videre og bestandig videre.

Jeg sagde før om Aalborgmødet, at den, som kom med Uklarhed, vendte tilbage med Uklarhed, Diskussionen førte os ikke et Skridt videre end Indledningen til Diskussionen havde gjort. Dog faldt der en Udtalelse under den, som et Øjeblik lyste op i Taagen, i hvert Fald for mig. Caroline Bie fra Horsens udtalte Ønsket om, at D. K.s Distrikter kunde hjælpe Partikvinderne til at danne en Organisation, som omspandt hele Landet og forhandlede sammen før Valget. Jeg forudsætter, at Talen er om Kvinderne indenfor hvert enkelt Parti; det fremgaar ikke tydeligt af Protokoludskriften, men en Organisation omfattende Kvinder af alle Partier findes jo allerede i D. K., og en ny Organisation af samme Art vilde derfor være overflødig. Hvis Caroline Bies Tanke er, som jeg har opfattet den, da betyder den en videre Udvikling af den Grupperingstanke, som jeg ved flere Lejligheder har fremsat og her atter fremsætter:

Hver af D. K.s Kredse deler sig i Grupper efter deres politiske Standpunkt, saaledes at de ved given Lejlighed f. Eks. et Kommunevalg, et Landstingsvalg, en politisk Fest o. l. optræder gruppevis. Disse Grupper indenfor Kredsene forener sig hver især til tilsvarende store Grupper indenfor Distrikterne, og disse sidste Grupper samles endelig i fire eller mulig flere politiske Landsgrupper, saaledes, at D. K. foruden at være en Landsorganisation af Kvinder uden Hensyn til politisk Standpunkt, ogsaa bliver en Landsorganisation af Partikvinder, der udelukkende har det Formaal at fremme kvindesaglige Interesser indenfor alle Partier.

Gruppeinddelingen er en hvilende Ordning som kun træder i Kraft ved et Valg eller anden paa krævet Lejlighed, hvor det gælder om at frembære D. K.s Ønsker paa Partimøderne og indenfor Partistyrrelserne. Det er fremdeles Pligt for D. K.s Medlemmer paa alle Foreningens Møder at holde Partipolitik ude fra Drøftelsen af de Sager, som falder indenfor D. K.s Program. Sandsynligvis vil det